

helytörténet

emlékeink

helytörténet

Elkészült és visszakerült a molnárok zászlója méltó helyére

A molnárság emlékeinek ápolása mintha egyre fontosabbá válna városunkban, hiszen végre lelkes és kitartó kezdeményezők, molnárszármazottak vették kezükbe Ráckeve múltjának oly fontos és sokat emlegetett céhes időszakát, hogy felkutatassák és felidézzék a vízimolnárság emlékeit.

Szőgyényi Gábor, a Szőgyényi-vízimolnárcsalád leszármazottja a vízialom rekonstrukcióján fáradozik már több mint egy éve, jelentős eredményeket elérve. A Szentendrei Szabadtéri Múzeum vezetésétől ráckevei küldöttségünk végre komoly ígéretet kapott, hogy az eredeti, Ráckeven 1968-ban szétesett, és a Skanzenbe elszállított Gyurcsik-malom hengerszékét tartós letét formájában visszakaphatjuk, és beépíthetjük a tervezett új vízialomba, mint eredeti alkotórészt. Ez óriási lépés a vízialom megépítése felé.

A Ráckevei Újság novemberi számában már hírt adtunk egy másik jelentős megmozdulásról, amely szintén a molnársághoz kötődik. Szeredi Lászlóné, Krisztina néni az egyik legnevesebb molnárcsalád leszármazottja (édesapja: néhai Rimer Alajos, aki az utolsó molnárcéh elnöke is volt), szívügyének tekintette, hogy visszakerüljön a molnárok zászlója a katolikus templomba méltó helyére, a molnárok oltárára. Mivel az eredeti zászló 1949-ben elveszett, felvetődött egy új molnár céhzászló elkészítésének ötlete, amelynek mintájául a ráckevei múzeumban található molnár-céh zászló szolgált. Krisztina néni elindult hogy felkeresse a Ráckeven élő molnárcsaládok leszármazottjait, hogy elmondja nekik tervét. Szándékával egyetértők lelkes támogatására talált a molnárcsaládok és a molnárság emlékeit tisztelő körében, így megindulhatott a gyűjtés. A zászló elkészült a Magyar Nemzeti Múzeum zászló-

készítő-restaurátorának, Dúzs Krisztinának közreműködésével.

A felszentelésére december 2-án került sor, az első adventi vasárnapon az istentisztelet és mise

mint a fő szervezőt, hogy miért érezte úgy, hogy ennyi energiát és időt kell szentelnie egykor a molnárok és most az utódok számára valaha oly fontos emlékek az újrakészítésére?

után, a János Vitéz Diszkútánál, ahol dr. Kovács József László ünnepi beszédét követően az egyházak képviselői megáldották a zászlót, és a „Zászlóanya”, özv. Kalmár Károlyné (szül.: Rimer Margit) felkötötte a zászló szalagjait majd visszahelyezték eredeti helyére, a katolikus templomba, a molnárok oltárára.

Száznál is többen toporogtak a kissé fagyos vasárnap délelőttön, de mikor megpillantották a molnárcsaládok leszármazottjai, rokonok, ismerősök, a molnárság emlékeit tisztelő városi polgárok az új kék selyemzászlót, mindenki szívét melegség járta át. Az idős molnárok és hozzátartozók szemében bizony könny is csillogott. A megilletődést csak fokozták az egyházak képviselőinek a zászlót és advent ünnepét megáldó szavai, valamint dr. Kovács József László emlékeinkre és múltunk fontosságára felhívó megindító beszéde.

A hivatalos ceremónia után még sokáig ott maradtak az ünneplők, érdeklődők egymással beszélgetni, megsimítani a zászlót, hozzáérni, hogy egy kis-

csit közelebb kerülhessenek szüleikhez, nagyszüleikhez, rég köztük nem élő szeretteik és gyermekkoruk, fiatalságuk emlékéhez. Amíg néztem és hallgattam a vidám és meghatódott embereket, azon gondolkodtam, lám az ember, ha társra, társakra talál álmait, céljai megvalósításához, akkor már nincs egyedül és valóra válthatja összefogással álmait... Csak ezen az úton haladjunk tovább, szorítok magunknak...

Szeredi Lászlónét, Krisztina nénit kérdeztem,

Szeredi Lászlóné: – 1949-ben eltűnt ez a zászló, amelyet nagyszüleink, szüleink tiszteltek és fontosnak tartottak. Bennem már hosszú ideje belső kényszerként élt, hogy megtaláljam a zászlót. Több évig kerestem, hiába. Még fényképünk sem volt róla. Nem tudtam megnyugodni abban, hogy ha nincs meg, akkor ne is legyen, így két, két és fél éve elhatároztam, hogy akkor csináltatni kell egy újat. Ennek a zászlónak éreztem, hogy el kell készülnie.

Az ősök tiszteletére ezt nekünk meg kell tenni, hogy a lelkünk és mindenki megnyugodjon. Az idén májusban konkrét lépésekre szántam el magam, árajánlatra

volt szükségem egy zászlókészítőtől, mennyiért készítené el a ráckevei molnárcéh templomi zászlóját. Ebben nagy segítséget nyújtott Bukriné Gyengési Erzsébet – szintén molnár leszármazott ő is –, aki internetről keresett nekem zászlókészítőt, aki igaz, hogy csak hímezett zászlókkal foglalkozott, nem festettel, mint a miénk, de ő már összehozta a Magyar Nemzeti Múzeum zászlókészítő-restaurátorával, Dúzs Krisztinával. Eljött a múzeumba, lefotózta az egyetlen eredeti ráckevei molnárcéh zászlót, amelyet az állandó kiállításban őriznek, és elvállalta a munkát. Nyáron két hónapig jártam a leszármazottakat, kb. 23-25 családnál voltam. Hosszan beszélgettünk a régmúltról, a malmokról, a molnárokról, a céh múltjáról, és jó érzéssel töltött el, hogy tulajdonképpen minden családnál örömmel és lelkesedéssel fogadta az ötletet. Megnyíltak, emlékeztek, és fél óra-óra múlva boldogan megtették felajánlásaikat a lehetőségeikhez képest. Megállapodtunk, hogy az adományok összegyűjtését szeptember elején kezdem, akkor ugyanígy megegyezzen végigjártam a családokat. Több mint 100 emberrel találkoztam, akik mind a ráckevei molnárok, vízimolnárok családtagjai voltak.

– A zászló elkészültén kívül mit érez Krisztina néni a legnagyobb eredménynek?

– Örülök, hogy erről beszélhetek, mert olyan csodálatos ézéseim támadtak, amelyeket el is szeretnék mondani. Azt tapasztaltam, hogy ezek a beszélgetések a családokkal, a közös szándék, a vágy nyitottabbá tette a családokat, elkezdtek egymással beszélgetni, felszabadultabban újra találkozgatni kezdtek. A rég nem szoros, mindennapi kapcsolatban lévő embereket összehozta a zászló ügye. Azt remélem, hogy ez folyamat nem marad abba a zászlószenteléssel, és ezért nagyon fontosnak érzem a Szőgyényi Gáborék kezdeményezését, a vízialom megépítését és visszaállítását, amely egy

helytörténet

emlékeink

helytörténet

óriási dolog lenne, és én is nagyon támogatom és mindenben segítem őket. Akivel én találkozom, mindannyian örülnek ennek a kezdeményezésnek is. Újabb és újabb vízimalom-alkatrészek, -darabok, berendezési tárgyak kerülnek elő és ajánlják fel a leszámazottak, hogy beépüljenek az új vízimalomba.

Mindezekből úgy érzem, hogy az unokák talán jobban érdeklődni kezdenek a múlt iránt, kérdegetni fogják a nagymamát, nagypapát a régi időkről. Csepp a tengerben, de talán elindulhat valami az emberek egymáshoz való viszonyában, egymás iránti érzéseiben. A mai elsőkélyesedett világban ezt nagyon fontosnak érzem, és motivál is engem.

– Milyen segítséget kapott még a zászló elkészítésénél?

Viski György készítette el a 3,5 méteres zászlórudat. Valamint a keresztet a zászló tetejére Frideczky János céhmester veje, Félégyházi-Meggyessy Péter készítette el. Ez volt a legkülönlegesebb a zászlókészítés során. Nagyon sokat jártunk utána, hogy milyen lehetett az eredeti kereszt. Ebben segített a Székesfehérvári Egyháztörténeti Levéltár igazgatója is.

A zászló megérkezésekor jelentkezett Simsik János, aki a szülei padlásán megtalálta az eredeti keresztet! Ez egyszerűen csoda volt! Így a zászlón

az eredeti Félégyházi-Meggyessy Péter által polírozott, rendbehozott kereszt került a zászlócsúcsra.

Hálás köszönetet szeretnék mondani így az újság hasábjain keresztül mindenkinek, aki bármivel

is hozzájárult ennek a csodálatosan szép zászlónak az elkészítéséhez, aki biztatott és támogattott ebben a munkában, aki segített, hogy ismét csodálhassuk a templomunkban az ősök zászlóját és alatta emlékezhessünk múltunkra, szüleinkre, nagyszüleinkre, a molnár idők küzdelmes, de szép idejére.

– Mikor készült el a zászló?

– A zászló november 10-én érkezett haza, és a

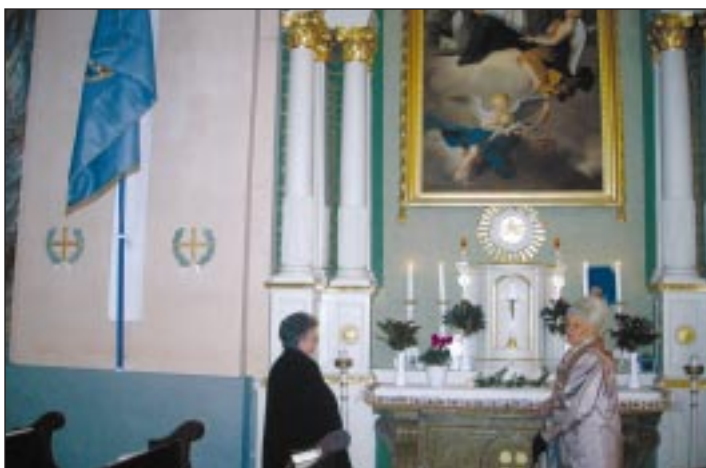
római katolikus plébánián befogadta Brezina Károly atya, hogy a felszentelésig biztonságban lehessen. Nekem ez nagyon nagy dolog, nagyon sokat álmodtam erről, boldogsággal és megnyugvással tölt el.

A felszentelésre meghívtuk Ráckeve város vezetőit, a katolikus egyház képviselőjét, Brezina Károly atyát és természetesen minden ráckevei molnárcsaládot, a molnárság múltja iránt érdeklődőt, az adományozókat, de meghívtuk a lórévi polgármester urat és a szerb egyház képviselőjét, hiszen a molnárok Lórévnél jártak a nagy Dunára, ott volt az örlető házikójuk is, nem beszélve arról, hogy a lóréviak is ott örlettek. Meghívtuk a ráckevei református esperes urat, Komlói Pétert és a makádi református tiszteletes asszonyt, Lakatos Enikőt is, valamint a makádiakat, hiszen a makádi révből is voltak vízimalmok.

Gratulálok Krisztina néninek a zászló elkészültéhez, ahogyan végig tetszett küzdeni és vinni elhatározását, és kívánok jó egészséget, sok erőt. Azt hiszem, ehhez kellett az a kitartás és belső erő, amely a vízimolnárok sajátja is lehetett valamikor a küzdelmes időkben... Köszönöm a beszélgetést!

– Én köszönöm!

**Szöveg és fotó:
Jáki Réka**

**Nagy múltú cég
keres Ráckeven
jó kommunikációs
készséggel rendelkező,
jó megjelenésű
kollégákat,
üdülőjog értékesítési
területre.**

Jelentkezni:

06-30-253-7375

Fáy András Takarékszövetkezet

**Kellemes Karácsonyi Ünnepeket
és Boldog Új Évet Kívánunk!**

2007. dec. 17. és dec. 31. időszak alatt az 1 millió forintnál nagyobb összegű új betétet elhelyező Ügyfelek között 3 db nagyértékű ajándékot sorsolunk ki.

Sorsolás időpontja: 2008. január 9. (szerda) 11 óra
Helye: 2340 Kiskunlacháza, Rákóczi u. 13.

Tel.: 06-24-430-441

<http://www.faytakarek.hu>

faytakarek@vnet.hu

További információ: kirendeltolgas@vnet.hu